

Катерина Ічітовкіна

Ціна перемоги

Розділ 1

Моєю найбільшою пристрастю були коні. Звісно, переважну частину свого теперішнього часу я присвячую Депу. Пригоди, сповнені таємниць, загадок, іноді небезпеки запаморочили мені голову. Усі свої навички, отримані за час навчання на факультеті журналістики, я використовую при написанні історій про мого найкращого друга і неперевершеного детектива Джері Депа.

Але забути коней я не зміг. Мама бачила мою прив'язаність до цих граціозних тварин і всяк підтримувала сина. Вона записала мене у школу верхової їзди. Я навіть певний час мріяв про професію жокея. Але так склалося, що пріоритети змінилися і я вирішив стати письменником або журналістом. Тільки забути справу, якій було присвячено більшу частину дитинства і юності — вчинок, рівносильний злочину.

Довгий час доводилося відкладати веселкові мрії на потім. Деп не давав мені навіть присісти. Круговерть розслідувань і злочинів захопила мене з головою. Але потім життя круто змінилося. Я зустрів її!

Під час однієї зі справ Депа я зустрів неймовірно гарну рудоволосу дівчину із смарагдовими проникливими очима. Рубі стала коханням усього життя. Зараз, у мої 28 років, я мав те, про що навіть не мріяв якийсь десяток років тому — міцний шлюб, улюблену роботу, вірних друзів, сповнене пригод життя. До того ж, уже 2 місяці ми з Рубі чекаємо первістка.

Уже через певний час після знайомства з майбутньою дружиною я дізнався, що її батько — власник іподрому «Квінтер-Блю», названого на честь першого жеребця, який прославив ім'я містера Пейджа і став родоначальником багатьох відмінних жеребців і кобил чистокровної англійської породи. Після смерті містера Пейджа іподром відійшов його дітям — Рубі і Чарльзу. Так як Рубі живе зі мною в Лондоні, Чарльз взяв на себе усі справи.

Ми з Рубі частенько навідуємося туди. Моя душа тягнеться до коней. Я допомагаю доглядати за ними, катаюся верхи, просто броджу конюшнями.

Про коней можу говорити вічно. Але цього разу моя історія про цих дивовижних створінь буде лише доповненням до нової пригоди разом з Депом.

* * *

6 серпня 2015 року — це наша з Депом кругла

дата. Рівно 6 років тому я втратив маму. Мені було 23. Здавалося б, уже досить багато для початку самостійного життя, але без людини, яка завжди зрозуміла б і підтримала, я практично здався і почав потрапляти у погані компанії, запив, не зважав на вмовляння тітки Летиції, яка була для мене єдиною рідною людиною, зупинитися і спробувати прийняти мамину смерть і продовжити жити так, як вона навчала. Тільки на мене усе це не діяло. Дійшло до того, що через п'яну бійку мене забрали у поліцію. Там я і зустрів 25-річного Джері Депа, у житті якого також тяглася суцільна чорна смуга. Його вигнали з поліції, дружина покинула через постійні затримки на роботі, забравши з собою 2-річну доньку.

Ми випадково зіштовхнулися у коридорі Скотланд-Ярду. Обоє були у паскудному настрої. Ніби якийсь енергетичний міст поєднав двох невдах. переглянувшись, ми обмінялися похмурими поглядами і відразу відчули, що такий викрутас долі не випадковий. Деп випросив у начальника останню послугу і вмовив випустити мене на свободу. Відтоді ми не розлучні протягом останніх 5 років. Ця дружба стала для обох спасінням. Ми навчилися жити новим життям, змирилися з втратами. Не можна сказати, що біль від них повністю вгамувався. Але тепер ми мали підтримку і плече друга, на яке можна опертися у скрутну

мить.

Цього разу наша річниця співпала з грандіозним дійством, яке відбувалося на іподромі «Квінтер-Блю».

Щороку Чарльз влаштовує великі ігри, які проходять протягом 3 днів. З усієї Англії, Європи, навіть, Америки сюди стікаються власники скакунів, жокеї, спортсмени і просто любителі коней.

Першого дня на біговій доріжці проходять традиційні скачки: гладкі, бар'єрні, стипль-чез. Тут можна побачити забуті англійцями забіги на колісницях. Я невідривно стежу за ходом скачок, згадуючи той час, коли 17-річним парубком мав змогу осідлати норовливого скакуна і рвонутися назустріч вітру, то поринаючи у гурт запальних чистокровок, то вириваючись з хмари пилу, здійнятою під десятками копит.

На другий день фестивалю глядачі поспішають зайняти місця у манежі, де спостерігатимуть за енергійними стрибунками і вишуканими рухами коней, загартованих вищою школою верхової їзди. Кажучи мовою кінних термінів, там відбуваються змагання з конкуру і виїздки.

Третій день — день видовищ, захвату, запалу. Концертна програма, облаштована сцена, пісні, танці — це лише мізерна частина розваг. Всюди

можна побачити запряжених коней різних порід, на яких охочі можуть кататися по території іподрому верхи або у повозці. У загонах проходять майстер-класи по догляду за кіньми, галаслива юрба атакує прилавки ярмарку, аукціон пропонує купити особливий сувенір — справжнього коника. І це іще не всі пропозиції для відпочинку цього дня.

Одним словом, кращого відпочинку не можу для себе уявити.

Вранці 6 серпня я прокинувся у піднесеному настрої. Дед взяв з собою 7-річну доньку Емілі. Дівчинка була у захваті від такої подорожі.

Скачки починалися рівно о 9:00. Гості почали стікатися раніше, вони снували по іподрому, скуповували різні дрібниці, робили ставки на тоталізаторі. Близькість Лондона сприяє великій популярності іподрому Чарльза. Рубі з Емілі пішли купити солодкої вати, а ми з Дедом і Чарльзом були в конюшні. Тут готували скакунів для першої скачки.

Я стояв як зачарований, не в змозі відвести очей від неперевершених коней. Скачок сьогодні повинно бути 10 і фінал, де візьмуть участь переможці попередніх забігів. У кожному з них неодмінно мав виступати скакун, який належав суто іподрому і не мав окремого власника.

У коридорі конюшні уже стояли кілька коней. Ми наблизилися до білого Пегаса. Цей кінь був

потомком Квінтера-Блю, його онуком. 23-річний Наполеон — батько Пегаса, теж чемпіон — був виведений зі стійла. Цей уже немолодий (за мірками скакунів) велетень стояв біля свого стійла з виразом спокою і задоволення життям у виразних карих очах. Часи слави для Наполеона давно у минулому, тепер він лише злегка поводить вухами, прислухаючись до розпоряджень колишніх тренерів. Він повинен знаходитися у загоні чемпіонів у відставці. Люди могли споглядати коней, які принесли колись чимало перемог і слави іподрому.

Скакунів перед скачкою приводили в порядок, розчісували, чистили підкови, сіддали. Біля Пегаса крутився маленький проворний конюх. Він білявий, з великими карими очима, що робило його схожим на коня, якого він чепуривав. Його пальці вправно заплітали гриву Пегаса в тугі «гульки».

— Який же він чудовий! — Чарльз провів рукою по гладенькій спині Пегаса. — Жаль, що батько подарував його тим Сандерсам.

Деп, який походжав по коридору, зупинився біля чорного коня, що нетерпляче тупцяв на місці. Це був Метеор, він бив копитом підлогу, переминався з ноги на ногу і час від часу іржав. Деп стояв біля нього, заклавши руки за спину, не зводячи з нього очей.

— Хто це? — запитав він.

— Метеор, брат Пегаса і син великого Наполеона, — сумно відповів Чарльз. — На жаль, він не виправдав наших надій. Це чи не єдиний син Наполеона, не здатний до скачок. Постійно приходять в кінці.

— А цей? — Деп перевів погляд на Пегаса.

— О, Пегас у нас — легенда! Він перемагав не лише у Англії, на скачках Дербі, а і у Америці, Франції, Іспанії. Він сьогодні фаворит, — коли Чарльз говорив про цього коня, його очі блищали.

— Дійсно? — Деп обхопив двома пальцями підборіддя і замислено пробурмотів: — Можна іще зробити ставки?

— Можна, — кивнув Чарльз. — Саймоне, що це таке? — він невдоволено показав пальцем на «гульку» з гриви, яка була трохи більшою за інших.

— Зараз перероблю, — послужливо сказав Саймон.

Деп уже вийшов. Закінчивши з Пегасом, Саймон перейшов до Метеора. Його грива була коротко стрижена, не потребувала заплітання. Взагалі, я не розумію, навіщо Сандерсу забаглося заплітати Пегаса. Зазвичай гриви скакунів стрижуть, але не підбирають, щоб жокеям було зручніше керувати конем. Конюх натягнув на морду Метеора спеціальна маску з прорізами для очей і спеціальними шорами. Кінь сіпнув повід і труснув головою.

— Ну-ну, не брикайся, — лагідно промовив Саймон і поплескав жеребця по шиї.

— Чарльзе, навіщо ти його випускаєш? — мені було цікаво, чому ганяють коня, який живе не заради швидкості.

— Тут немає коней, які нічого не роблять, — сухо відповів Чарльз. — Батько завжди казав, що кожен виходець нашого іподрому повинен щось робити. Метеор не уміє стрибати, для виїздки він занадто норавливий, так само не підходить для верхового туризму, навчання. На виставках екстер'єру він отримував відмінні оцінки. Навіть кращі, ніж Пегас. Якби ж ноги мав спритніші, його лошата користувалися б популярністю.

У цей час у конюшню зайшов низенький неповороткий чоловік, галантно вклонився і сказав:

— Доброго ранку, містер Пейдж! Ну, мій чемпіон готовий перемогти?

— Добридень, містер Сандерс, Пегас готовий. Його зараз виведуть до публіки. Демонстрація — і перша скачка.

Саймон делікатно кахикнув:

— Містер Пейдж, учасники першої сачки готові.

— Добре, Саймоне. Веди Венецію і Рейкявіка до демонстраційного поля. Потім повернешся. До наступної скачки підготувати Метеора і Пегаса. Я піду до гостьової конюшні. Подивлюся, як там

справи.

Я не став іти туди, де тимчасово тримають коней, яких привозять з інших іподромів на час змагань. Мені хотілося подивитися на початок скачки.

* * *

Ми сиділи на найкращих місцях, поруч з власниками учасників скачок і почесними гостями. Чарльз, чисто виголений, акуратно зачесаний, у сірому костюмі виглядав, як прем'єр-міністр. Учасників першої скачки вивели урочисто на доріжку у супроводі вершників на прикрашених стрічками і квітами конях. Служителі іподрому по команді відвели їх до стартових воріт. Після сигналу ворота разом відчинилися і десять скакунів вирвалися з тісноти і гайнули уперед.

Диктор повідомляв усе, що відбувається на біговій доріжці. Я знайшов Пегаса, який виділявся серед одноманітної гнідо-рудої маси чистокровних скакунів світло-сірою стрімкою плямою. Метеор теж виокремлювався завдяки чорній масті. Мені навіть здалося, що він швидко наближається до перших коней. Не вірячи своїм очам, я спостерігав, як Метеор, зробивши ривок, обігнав двох жеребців і вирвався до лідерів у гонці.

Рівний голос диктора сповістив:

— Дивовижно! Метеор обійшов Шелдона і Лінделла — і він уже у трійці перших. Кілька секунд — і Джамбо теж лишився позаду. Попереду тільки Пегас.

Я навіть піднявся з місця і напружено не зводив очей з пари лідируючих коней, придивляючись у маленький бінокль. Коні вийшли на фінішну пряму. Глядачі застигли у німому чеканні.

Фінішну лінію Пегас і Метеор перетнули майже одночасно. Метеор випередив суперника усього на одну голову.

Трибуни заревли... Я спантеличено зиркнув на Депа, але його обличчя було, на мій подив, усмінене.

— Деп, чому ти радієш? — спробував перекричати я схвильовану публіку. — Ти ж на тоталізаторі ставив?

— Ставив, — його відповідь майже потонула у хорі голосів.

— Тим паче не бачу приводу для радості. Пегас же програв. Ставки втрачені.

— А Метеор виграв, — звучав задоволений голос Депа.

Розділ 2

Після скачки учасників розсіддали і накрили

попонами. Дед був у піднесеному настрої і подумки перераховував свій вигравш. Я рішуче не розумів, як йому це вдалося. Чарльзу можна було дише поспівчувати. Адже якось так безглуздо мій друг втрапив у не дуже приємну історію. Він сидів на своєму місці іще якусь мить після фінішу, а в очах читалася цілковита розгубленість. Можна припустити, що у його голові на той час боролися два почуття: нестримна радість і гнітюче розчарування. Метеор став відкриттям, скакуном, який перевершив усі сподівання і колишні мрії. А з іншого боку стояла загроза втратити коня, на якого покладалися великі надії отримати дорогоцінне потомство. Навряд Сандерс пробачить таку поразку...

Зрештою, Чарльз покинув своє крісло і швидко побіг з трибуни, перескакуючи через східці, намагаючись надолужити згаяний на роздуми час. Лишивши Рубі і Емілі на трибуні, ми з Дедом пішли до конюшні. Чарльз з'явився там раніше за нас. Він розмовляв з містером Сандерсом. Але розмовою це не назвеш. Маленький лисий Санедерс кричав і лив на Чарльза потік лайки. З етичних міркувань я не можу дослівно переказати усе, але суть розмови спробую викласти досить прозоро.

— Пейдж, ти хоч на долю секунди задумувався про наслідки тієї чортівні, яку ти допустив на іподромі? — голос Сандерса аж

тремтів від люті. — Пегас повинен був виграти, ти ж сам хвалив свого бісового тренера! Те чорне непорозуміння і половини копита Пегаса не варте!

— Містер Сандерс, я ж не міг змусити Метеора програти, — виправдовувався Чарльз.

— Не міг?! — гаркнув коротун. — Але ж ти казав, що виграє мій кінь. Де гарантії?

— Тут не може бути гарантій, містер Сандерс. У нас чесні змагання. Усе залежить від самого коня.

— Треба було заплатити жокею, тренеру, підмінити коня, що завгодно!

— Це було неможливо, містер Сандерс, я не міг дозволити собі таке.

— Не мимри, Пейдж! — Сандерс глибоко вдихнув і промовив металевим голосом: — Я забираю Пегаса, ноги його не буде у твоєму звіринці. Кімберлі злучай з ким хочеш. Хоч з тим вискочкою, хоч з віслюком. А ти ж знаєш, що без мого Пегаса розоришся, ніхто і не гляне у твій бік, Пейдж.

— У мене тепер є Метеор, — з тінню насмішки сказав Чарльз.

— Твій Метеор годиться на мило, а не для кінного бізнесу.

Сандерс кинув останній злісний погляд на Чарльза і протупотів повз мене на своїх коротких ніжках. Я підійшов до шурина і поклав йому руку на плече.

— Не засмучуйся, Чарльзе, таких, як Сандерс, повно. Через одного негідника іподром не розвалиться.

— Жуль, я не засмучувався б, якби не Пегас... — зітхнув він. — Дорогий мені цей кінь. Батько подарував його Сандерсу прямо перед своєю смертю. Це останнє, що тато залишив після себе. Не розумію, навіщо він так вчинив із сином Наполеона.

У цей момент знову Чарльза покликали на скачку. Він мусив іти, не закінчивши свою розповідь. Я вирішив не повертатися на трибуну. Щось мучило мене. Не знаю як це назвати, але якесь відчуття загрози прокралося у свідомість. Деп мовчав, слідуючи за мною.

Ми стриміли біля спеціального пристосування для тренування коней. Учасників першої скачки, за яких відповідає сам Чарльз, поміщають у так звану «водилку», де втомлені коні повільним кроком ідуть під дією механізму, що крутиться і змушує їх крокувати. Так вони відпочивають після забігу.

— Жуль, ти засмутився? — нарешті подав голос Деп.

— Ні, — але відповідь моя прозвучала так нещиро, що детектив, звісно, зрозумів, як я себе насправді почуваю.

— Хіба погано, що такий скакун здобув перемогу? — Деп став переді мною, затуливши вид

на коней.

— Він виграв вперше за 3 роки, — сумно мовив я. — Метеор завжди приходив мало не в кінці. Як так виходить?

— Ну, Жуль, так і виходить. Життя таке передбачуване, — потис плечима Деп.

— Ти хотів сказати «непередбачуване»? — виправив я його.

— Я рідко помиляюся, — похитав головою Деп. — Усе правильно.

— Але чому? — не второпав я.

— Я передбачив, що так вийде. Щось підказало мені, що кінь цей, Метеор, ну не може прийти в кінці з таким темпераментом.

— Що ж тоді з ним сталося?

— Йому влаштували перемогу.

— Хто? — мої брови ковзнули вгору.

— Я, — скромно опустив очі мій друг.

— Деп! — скрикнув я, уже не в змозі себе стримувати. — Що ти верзеш?! Як це?

— Жуль, нічого кримінального, — хитро схилив голову Деп. — Я просто повернув усе на свої місця.

— Та що? — від його незворушності мене брала злість.

— Коней, Жуль. Я повернув їх на місця. Де вони мали бути.

— Деп, — видихнув я, і слів мені забракло.

— Друже мій, не ламай голови, я тобі усе розповім, — він заклав руки за спину і покрокував до конюшні.

Я поплентався слідом.

Людей у конюшні було мало. Пара конюхів виводили останніх учасників сьогоднішніх скачок. Повз нас пройшов Саймон, тримаючи на повіді пару гнідих жеребців.

Деп спинився біля сусідніх денників Метеора і Пегаса. Я не знав, що саме замислив мій друг. Він прослідував до переходу з цієї частина конюшні в іншу. Конюшні на іподромі «Квінтер-Блю» розділені і стоять окремо одна від одної. Коні, що беруть участь у скачках, знаходяться у спеціальній конюшні, де не тримають тих, що призначені для розведення. Сюди ми і прийшли. Деп прийшов до одного з приміщень, що виконують роль підсобки. Там зберігаються сідла, вуздечки, інвентар.

Біля підсобок знаходиться стійло, повністю відокремлене від інших. Тільки над дверцятами вбудована невеличка решітка, яка зачинялася дерев'яною заслонкою, і є віконце, що виходить на вулицю. Таких стійл було декілька. Вони призначені для коней, які не можуть знаходитися поруч з іншими, бо надмірно буйні чи боязкі. Деп став біля одного з таких денників і кивнув на нього головою.

— Жуль, хто тут має стояти?

— Тут вчора поставили Рівендела. Він раптом став некерованим. Хоча таке буває рідко.

— Чому?

— Чому він зазвичай нормальний, Деп? — не зрозумів я.

— Та ні, друже мій, звісно, я не це мав на увазі. Просто, мене цікавить, чому він перед скачками став таким.

— Деп, при чому тут Рівендел?

— Жуль, він чорний? — не зважив на моє питання Деп.

— Вороний, — кивнув я.

— О, тоді усе зійшлося. Але ти скажи іще, він скаче?

— Ні, він не виявив схильностей до скачок. Надто повільний.

— А Метеор? Чому його випускають?

— Він же від Наполеона, а це показник.

— Ага, родовідна вирішує усе, — з розумінням сказав Деп. — Чому Рівендела тут тримають?

— Він підходить для навчання. Деп, може, поясниш, що відбувається? — я у повному нерозумінні справи підійшов до денника Рівендела і виявив там порожнечу.

— Жуль, чому коня немає на місці? — запитав Деп.

— Не знаю, — пробурмотів я.

— Де ж він? — не відступав Деп.

Я не знав, що на це відповісти.

Деп загадково усміхнувся і показав пальцем на двері у підсобку. Я невпевнено відчинив їх і застиг на місці. На мене сумирними карими очима дивився чорний кінь, вбраний, як Метеор.

* * *

Я не міг чекати жодної хвилини. Взявшись за повід, що звисав з вуздечки, вивів тихого і трохи повільного Рівендела з комірчини. Деп задоволено усміхався.

Не знаючи, що робити далі, я просто стояв серед коридору.

— Жуль! — погук Чарльза привів мене до тями.

Він підійшов до нас і втупився у коня, що спокійно чекав наших подальших дій.

— Ти навіщо знову спорядив Метеора? — насторожено глянув на мене.

— Чарльзе, це не він, — твердо сказав я.

— Як це? — не зрозумів шурина, забираючи у мене повід.

— Метеор у водилці, разом з усіма.

— А це?...

— Рівендел, — закінчив я замість Чарльза.

— Жуль, навіщо його вирядили? Він у забігах

участі не бере, — Чарльз припнув коня до решітки його стійла і почав розстібати підпругу. — Чому номер на сідлі дев'ятий? Це номер Метеора у першій скачці.

— Річ у тім, що Деп знав про перемогу Метеора, — я вирішив не затягувати з правдою.

— Як? — Чарльз застиг із сідлом у руках.

— Він сам розкаже, — відступив я. Мені і самому кортіло довідатися, як мій друг виявив підміну, бо поки що він не розповів про це.

Деп кахикнув у кулак і вийшов наперед.

— Я повертався сюди, коли ви з Жулем пішли, — почав детектив діловито. — Впустив тут запонку. Коли увійшов, побачив, як хлопець, що скакав на Метеорі сьогодні, завів свого коня у комірчину, а цього, — Деп кивнув на наполовину розсідланого Рівендела, — поставив біля стійла Метеора.

— Може, то був якраз Метеор, — заперечив я.

— Ні, Жуль, — рішуче відхилив моє припущення Деп. — Метеора сіддали при мені. Я помітив на його ногах світлі місця, не білі, а якісь ніби сиві.

— Так, він дійсно має так звані «шкарпетки», — погодився Чарльз.

— От, — продовжив Деп. — До того ж, Метеор тупцяв на місці, хвилювався, а той інший стояв як вкопаний. Коли жокей вийшов через бічні

двері, я наблизився до коня і розмотав бинт на одній нозі. Ніякої «сивини» там не було. Тоді я замотав усе назад і хутко поміняв коней. Після цього у конюшні з'явився конюх, Саймон, здається, разом з ним зайшов ще якийсь чоловік. Вони вивели Пегаса і справжнього Метеора.

— Кажеш, жокей? — Чарльз стиснув губи. — Ніколи б не подумав, що Джо міг таке вчинити. От паскудник! Ви не бачили його після скачки?

— Ні, — за двох відповів Деп.

— Жаль, що треба іти на третій забіг, — промовив Чарльз. — Я з нього три шкури спущу. Невже тут якась змова... — бубонів він, виходячи.

Я у задумі почував потилицю.

— Деп, треба відшукати Джо, — я відв'язав Рівендела і завів його у свій законний денник, де він стояв до того, як за погану поведінку потрапив у стійло для покарання.

Я вирішив будь-що знайти Джо. Деп, не відрізняючись особливою цікавістю до дійства, що проходило на біговій доріжці, виявив бажання супроводжувати мене. В очах детектива загорівся ледве помітний сірий вогник, добре мені відомий. Мій друг явно передчував щось цікаве. Я ж про це і думати не хотів, бо для Депа цікавість представляли убивства або справи, що неодмінно з ними пов'язані. Для мене такі «веселощі» хоч і стали звичними, але я завжди чекав на них з осторогою.

Пошуки я вирішив почати з вагової. Це була невеличка кімната у будівлі іподрому, досить похмура і тісна, де стояло кілька приладів для визначення ваги жокеїв, але тільки 2 мали придатний для використання стан. Світло потрапляло до маленького приміщення через єдине вікно. Там сидів тільки повний надутий зважувач і підкручував один із працюючих пристроїв, настроюючи його перед зважуванням жокеїв.

— Містер Таллер, — покликав я його, — ви не бачили Джо?

Він повернувся. Це був неприємний суворий чоловік, з круглим червоним обличчям і вічно насупленою фізіономією. Його тут не особливо любили, але Чарльз поважав Таллера через добросовісність і абсолютну несхильність до інтриг і шахрайства.

— Бачив, — буркнув він. — Після першої скачки зважився і зник.

— До нього ніхто не підходив?

— Не чіпляйся зі своїми дурницями, — відмахнувся червонолиций зважувач і знову нахилився над вагами.

Від нього добитися інформації було важко, практично, неможливо. Деп мовчки усміхався одними куточками рота. Він ніби глузував з моєї незграбності у веденні діалогів, а сам навіть словом не обмовився. Здавалося, мій друг раптом вирішив

просто подивитися, на що я здатен. Без сумнівів, Дем так просто не відступить від справи, бо чудово знає, що мені добре вдається тільки описувати його подвиги.

Мені раптом захотілося побути у шкурі Депа і я із задоволенням тримав шефство над пошуками зниклого жокея.

Після вагової я повів Депа у роздягальню. Там вертілися троє жокеїв, які були явно не з нашого іподрому. «Своїх» я знав дуже добре, так як часто приїздив сюди. Джо серед них ми не знайшли. Пошуки у буфеті і конюшні виявилися марними. Ніде не промайнула його вишнева форма. Хлопець ніби під землю провалився.

Після третього забігу Чарльз знайшов нас із Демом біля стійл для приїжджих коней.

— Жуль, де Джо? Ви не знайшли його? — Чарльз був занепокоєний.

— Ні, наче у повітрі розчинився, — розвів я руками.

— Його негайно потрібно знайти. Джо мусить виступати у 5 і 7 скачках. Усе заплановано, без нього не можна.

— Джо ніде нема, — повторив я. — Схоже, він утік. Ми з Демом уже усе обнишпорили.

— Жуль, знайдіть його, прошу, — у очах Чарльза промайнула безпорадність. — Якщо у простих забігах жокея можна замінити, то у фіналі

на Метеорі мусить їхати саме Джо.

— Ми спробуємо, — підбадьорююче сказав я.
Довелося продовжувати пошуки.

Деп, на мій подив, досі не проявляв особливого інтересу до справи. Здавалося, що йому нудно. Але я не хотів звертати на це увагу. З іншого боку, він не має стосунку до іподрому.

Коли ми вийшли з конюшні, я оглядівся. Мій погляд зупинився на скупченні дерев вдалині. Там, під вербами, у кількох загонах розміщувалися штучні ставки, де коні полюбляли прохолоджуватися у літню спеку. Більше того, я знав, що Джо часто бував там. Він казав, що там під тихий шелест листя можна відпочити і поринути у гармонію. Ніхто не звертав уваги на усамітнення жокея у тихому куточку іподрому. Джо належав до тієї групи жокеїв, які працювали на іподромі не лише під час скачок і ранкових тренуваннях чистокровок, а і для виїздки інших коней. Він часто перебував на роботі цілий день, тому мав можливість поїздити верхи і відпочити біля ставок, куди я тепер мав намір відправитися.

Іти туди далеченько, я вирішив знайти якийсь засіб пересування. Краще коней придумати нічого не міг. Хоча можна було взяти скутер, мені хотілося покататися верхи. Я знайшов Гарольда, відповідального за супроводжування учасників вершниками на не скакових конях. Конюх люб'язно

виділив нам пару голштинських кобил, осідланих якраз для верхової їзди. Проте, нічого з цього не вийшло, Деп тримався у сідлі невпевнено, він був схожий на мішок з поролоном, який навантажили на спину коня.

Бачачи, що кіно не буде, я потягнув Депа у конюшню, щоб знайти там Шона Марвела, старшого конюха. Він крутився біля стійла з берберійським жеребцем Гонвільдом.

Високий чорнявий Шон розчісував гриву коня, розмовляючи з ним упівголоса. Цього чоловіка Чарльз вважає одним із кращих працівників. Такий добрий, чесний, не злостивий конюх понад усе любив свою справу і ні за що не покинув би іподром.

— Шон, ти можеш розпорядитися, щоб хтось запряг мені цього красеня у повозку? — запитав я, кивнувши на гнідого берберійця.

— Я сам можу це зробити, — відказав Шон. — А що сталося? Чарльз наказав?

— Ні. Прошу тебе, не допитуйся, — я не хотів пояснювати.

Шон впорався швидко. Я взяв на себе обов'язки кучера, а Деп розмістився усередині відкритої літньої повозки на м'якенькому диванчику, як король на троні. Молодий Гонвільд біг швидко. Територія «Квінтер-Блю» велика, працівники часто їздять по коней у віддалені загони

верхи. Ставки знаходяться далеченько, біля самої зовнішньої огорожі. Ми проїжджали повз невеликі і більші загоны, минаючи групи коней і самотніх осіб, яких випустили на пасовисько.

Нарешті добралися до місця призначення. Я примотав повід до перекладини і зайшов через хвіртку. У кожній огорожі найбільших загонів воріт кілька.

Деп ліниво вибрався з повозки. Я пройшовся по загону і гукнув:

— Джо! Джо, ти тут?

По огороженій ділянці бродила група англійських чистокровних кобил з лошатами. Вони підняли голови і припинили жувати траву.

— Джо! — голосніше крикнув я і прислухався. У відповідь — тиша.

До мене підійшов Деп і запропонував:

— Давай пошукаємо у сусідніх загонах. Тут же кілька ставків, біля яких Джо міг відпочивати.

— Він би почув, — я таки сподівався отримати відповідь. — Добре, ходімо у сусідній загін.

Там щипали траву рябі аппалузи з малюками. Я обійшов цей загін, але результатів не було. Раптом Деп зупинився і придивився на сусідню територію. Там, біля високого паркану, зібралися три сірі андалузькі кобили. Їхні дитинчата купчилися позаду. Матері схвильовано хурчали і

тупцяли на місці. Я знав тих кобилиць, вони ніколи не поводитися так. Досвідчені дорослі тварини були завжди спокійними і не остерігалися людей. Щось сталося.

Я кинувся туди. Хвіртки, яка б сполучала загони, поруч не було. Довелося перелазити через перекладину. Депу ця вправа теж далася легко. Я підбіг до кобил і тихо засвистів. Вони мене не злякалися і не кинулися врозтіч. Я пробрався до того, що так схвилювало сіру трійцю.

Не дивно, що коні відсторонили звідти своїх лошат і кликали когось по-своєму. Вони упізнали того, хто неодноразово їздив на них верхи.

На траві, розкинувши руки, ховаючись у тіні паркану, лежав Джо у своїй не знятій іще формі вишневого кольору.

Розділ 3

Назад Гонвільд мчав у кілька разів швидше, ніж до ставків. Я гнав коня, що є сили. З думки не йшов скляний погляд неживих очей Джо. Мені здавалося, що дух жокея женеться за нами.

У конюшні Чарльз збився з ніг. Захеканий Шон вискочив нам назустріч і гукнув:

— Жуль, Чарльз тебе всюди шукає! Зараз має початися сьома скачка. Жокея нема. Власник коня, який заплатив Джо, не бажає змінювати жокея.

Якщо Фауст буде їхати з іншим вершником, Брукс просто перестане співпрацювати з нами...

Шон не встиг завершити монолог, бо позаду пролунав розгублено-занепокоєний голос Чарльза:

— Жуль, Джо так і не з'явився. Я не знаю, що робити. А ви де були? — він покосився на захорканого Гонвільда.

— Чарльзе, вибач, але Джо не зможе більше брати участь у скачках, — зітхнув я, переминаючись з ноги на ногу.

— Чому? — Чарльз запитально насупив брови.

— Він... — 2 прості слова застрягли у горлі. — Він мертвий, — видихнув я.

Пару секунд Чарльз дивився на мене, не в змозі сказати жодного слова. Потім він нарешті промимрив:

— Жуль, що ти мелеш? Де Джо?

Я безпорадно повернувся до Депа. У поле мого зору потрапив Шон, який щойно розсідлав Гонвільда і тепер зацікавлено витріщався на нас.

— Чарльзе, — почав Деп, підступивши на крок уперед. Він знав брата Рубі стільки ж, скільки знав його я, вони встигли подружитися, а сказати подібне добре знайомій людині куди важче, ніж комусь чужому. — Чарльзе, повір, ми намагалися, — безсило пробурмотів Деп. — Я розумію, наскільки тобі важко зараз, але змінити

нічого не можна. Джо мертвий. Він лежить у одному із далеких загонів, де ставки. Потрібно викликати поліцію.

— Деп, а як же мені бути? — голос Чарльза затремтів від пережитих емоцій. — Батько поклав на цей іподром 30 років свого життя. Як я тепер можу плюнути на його справу? Що буде зі мною, коли про це дізнаються люди? Як пояснити, чому на території мого іподрому убивають людей?

— Піар, — потис плечима Деп. — Якщо постаратися, можна запросто не вигідну ситуацію обернути собі на користь. Журналісти зроблять свою справу. Про таємничу смерть гудітиме уся округа. Народ повалить на твій іподром, щоб побачити коня, через якого загинув жокей.

Я слухав це, і губи мої стискалися усе сильніше. Ця егоїстична маячня розлютила мене і я безцеремонно встряв у розмову:

— Деп, годі! Якщо ти не замовкнеш, я не більше розмовлятиму з тобою. Не можна бути таким циніком. Мова іде про відібране людське життя. Треба негайно викликати поліцію.

Деп зробив вибачливий вираз обличчя і відсторонився назад.

— Що робити із скачками? — голос Чарльза притих. Чоловік виглядав вкрай втомленим.

— Треба продовжувати, — мовив я, підбадьорююче поплескавши його по плечу. — Ми

з Демом зустрінемо поліцію.

— Добре, дякую, Жюль, — Чарльз поплентався до бігової доріжки, звідки лунала музика і галас.

Деп різко повернувся до повозки, яку іще не закотили у приміщення. Шон уже завів Гонвільда. Деп підійшов до конюха і сказав:

— Шон, де той кінь, що нас привіз?

— У конюшні, — відповів той. — Я подзвонив у поліцію, — додав він.

— Це добре, — задоволено кивнув Деп. — А зараз треба запрягти коня назад. Я мушу оглянути усе сам, поки там іще не натоптали.

— Вибачте, містер Деп, але Гонвільд зараз відпочиває. Ви його швидко гнали.

— Ну, то дайте іншого, — не відступав Деп.

Шон кивнув і зник за дверима конюшні. Через 5 хвилин він вивів уже сіру кобилу кабардинської породи. Деп окинув оцінюючим поглядом вибір Шона.

— Вона швидка? — із сумнівом запитав він.

— Аякже, — Шон зтягнув підпругу. — Рік тому припинила брати участь у скачках. Перемогла двічі на престижних змаганнях у США і Франції.

— Чому припинила брати участь?

— У нас на іподромі прийнято після 10 років відправляти скакунів на відпочинок.

— І Наполеон, батько Пегаса, уже на «пенсії»?

— Так. Давно уже.

— Шон, от ви мені скажіть, чому містер Сандерс так засмутився? Буває ж таке, що кінь програє. Не кожному ж перемагати.

— А, та не зважайте, — махнув рукою конюх. — Сандерс на стільки ж вередливий, на скільки лисий. Він всяк хотів забрати Пегаса. Цей кінь входить до найкращих нащадків Квінтера-Блю.

— А таких жеребців багато?

— Семеро.

— Так мало?

— Не кожен кінь здатен заслужити таку славу. Решта теж непогані, але вони займали менше переможних місць.

— Я так розумію, Метеор не входить до їх числа?

— Він став найбільшим розчаруванням Наполеона. До сьогоднішнього дня.

— А Пегас?

— А що з ним?

— Чому він належить Сандерсу?

— Сандерс знав містера Пейджа-старшого. Більше того, вони співпрацювали разом. Але тоді так сталося, що Сандерс покинув спільний бізнес і заснував власний центр розведення англійських скакунів біля Бристоля.

— А Пейдж як відреагував?

— О, він злився на Сандерса. Дуже злився.

Сандерс же хотів переманити коней до себе. Навіть Наполеона. Але містер Пейдж дзуютьки віддав би! Правда, Пегаса він випустив... Програв Сандерсу.

— Як програв? — насторожився Деп. — Сам Чарльз казав, що батько подарував Пегаса.

— Це дурниці. Пегас виграв скачку Дербі для триліток. Уже тоді Сандерс запримітив чемпіона і довго клянчив коня. Дарма. Пейдж був незворушний. Я на той час уже працював тут і доглядав за Пегасом. Мені було жаль віддавати такого красеня лисій піраньї. Ми дружили з Роджером, але він просив нікому не розповідати про той випадок. Не через його секретність, а через те, що чоловіка мучила думка про такий нерозумний вчинок.

— Ого, а тут, я бачу, не усе чисто! — вигукнув Деп. — Роджер уже вас не чує, тож ви можете розповісти мені про все.

— Ні, — твердо заперечив конюх. — Я дав слово, порушувати яке не стану. Ви можете запитати у Чарльза. Містер Деп, Сесиль готова, — Шон кивнув на запряжену кобилу.

Розмову довелося перенести на потім. Деп завжди казав мені, що потрібно не втратити можливість оглянути місце злочину раніше, ніж туди прибудуть поліцейські. Вони не зважають на дрібні деталі і можуть усе затоптати. Принаймні, так завжди говорить Деп.

Сесиль показала непоганий час пробіжки. Ми хутко перебралися на місце смерті Джо. Три андалузські кобили досі топталися там, не підпускаючи лошат. Але цього разу вони відійшли трохи далі.

— Жуль, забери їх звідси, — попросив Деп, опускаючись на коліна поруч з тілом.

Я свистом покликав коней, поплескуючи їх легенько долонею по шиям і бокам, вказуючи напрям, перевів їх у загін з аппалузами і повернувся до друга.

Деп сидів навколішки біля Джо і акуратно відгорнув комір його жокейської сорочки. Я присів поруч. Спритні пальці Депа відсунули від шиї мертвого тканину вишневого кольору і він, оголивши шкіру, придивився до синьо-брунатної смуги.

— Не схоже, що це йому комір натер, — сказав я, заглянувши через плече детектива.

— Жуль, а знаєш, що це означає? — Деп раптом підхопився на ноги і відсахнувся від мертвого. — Жуль, це через мене його убили...

Чи не вперше я бачив на обличчі Депа страх. Навіть у руках бандитів, коли на нього навели пістолет, коліна мого друга не підкосилися. Зараз же він ковтав повітря, як акула, гроза морів і океанів, живий жах усіх злочинців і убивць, висмикнута з рідної стихії.

— Деп, не верзи дурниць, — спробував я заспокоїти його. Але марно.

— Ні, Жуль, це я винен! Навіщо чорт смикнув мене поміняти коней? Зараз Джо був би живий.

— Деп, — я вирішив будь-що вивести його з цього стану. — Візьми себе в руки! Якщо ти не оглянеш тут усе до того, як приїде Мейсон, можеш випустити щось із поля зору. Мейсон виведе злочинця на чисту воду. Мейсон, а не ти! Деп, ти ж не хочеш позбутися того, що завойовував багато років?

Він покосився на мене.

— Ім'я найкращого детектива, Деп!

— Найкращого? — перепитав він з гіркотою у голосі. — Найкращі детективи не підводять людей до смерті.

— Ти будеш оглядати тут усе? — поставив я питання ребром.

— Ні, — рішуче відмахнувся Деп. — Це розслідування віддаю Мейсону.

Він повернувся і побрів по трав'яному килимі до огорожі.

— Ти йдеш? — сумно кинув він мені через плече.

— Ні, — твердо сказав я.

Копита Сесиль здійняли хмарку пилуки і повозка швидко покотилася до конюшні. Не часто Деп здається. Мабуть, цього разу він дійсно

відчуває себе винним.

Я залишився сам у порожньому загоні. Поліцейські повинні були скоро з'явитися, Чарльз мусив щось придумати, щоб не зірвати змагання відсутністю жокея, а мені що залишалось робити? Здатися і піти за Депом? Ні, цього разу рук я не опущу. Якщо мій друг став у позу, то його вірний супутник не відмовиться від справи. Сам розгадаю загадку.

Я рішуче повернувся і наблизився до тіла. Перш за все необхідно оглянути Джо, потім — пошукати щось навколо (сліди чи щось подібне).

Джо був середнього зросту, з міцними м'язами, але не перекачаний, коротко стрижений, русявий, з маленьким кирпатим носом, поцяткованим веснянками. Завжди тихий, непомітний, ніколи не перечив Чарльзу... І раптом так вийшло...

Я уважно обстежив нерухоме тіло. Нічого, крім смуги на шиї не викликало підозри. Я намагався нічого не випустити, так, як це робив Деп. Усе чисто. Жодного підозрілого предмету, сліду чи чогось подібного. От тільки зник ланцюжок, який Джо завжди носив на шиї. Але уваги на це я не звернув тоді.

Навколо жокея я теж не виявив нічого особливого. Дивно, що знаряддя убивства ніде не було. Отже, його убили не тут. Мабуть, Джо

принесли у цей загін. Зрозуміти б тільки, звідки. Ясно одне, це повинне було бути тихе місце, де не вешталися б служителі іподрому, куди б не заглянув гість, тренер, інший жокей. А з іншого боку, цей загін підходив ідеально. Тут пасуть кобилиць з лошатами, яких забирають тільки увечері. Коням тут не жарко, від ставків лине прохолода, крони дерев дають густу тінь.

Повзаючи на колінах і перебираючи руками траву, щоб не прогавити найменшої дрібнички, я думав, де можна скоїти вбивство на території такого великого іподрому. Трава прим'ята копитами у багатьох місцях. Тут були навіть «залисини», де не росла рослинність і проступав пісок. Я чудово знав, що у таких місцях коні качаються, щоб охолодитися і позбутися паразитів.

Які ще можуть бути варіанти?...

Конюшня, на мій погляд, відпадала відразу. Там занадто ризиковано. Якщо можна було швидко поміняти коней місцями, то навряд вдалося б непомітно витягти мертвого чоловіка. Я добре знав кожен куточок іподрому. Але зараз мені не приходило в голову, де сьогодні настільки безлюдно, щоб можна було задушити жокея і залишитися непоміченим.

Є іще конюшня, де тримають племінних кобилиць, яких випускають на пасовисько. Але там приводять денники до ладу у цей час. Може, склад,

де зберігають повозки, не потрібну амуніцію, інвентар? Або склад для кормів?

А що як Джо сюди заманили? Раптом, він спеціально приїхав, а тут таке вийшло... Адже хлопець міг не очікувати нападу, тому і не міг противитися.

Від думок мене відірвав шум двигунів і на дорозі між загонами зупинилися 2 поліцейські автомобілі. Мейсон поважно вибрався з першого і зупинив свій погляд на мені. За ним вийшли Марк Тайдер і Джим Дойл. Усі вони колись працювали разом з Депом.

Тайдер був молодим високим атлетом, його суворі карі очі уважно окинули швидким поглядом місцевість. Дойл відрізнявся від свого колеги. Він старший і статечніший. Багато років служби у поліції загартували його. Тримався впевнено, не зважаючи на те, що ростом значно нижчий від Тайдера, повнуватий і з зализиною на маківці.

З другої машини виліз маленький чоловічок в окулярах. Це був Віктор Чейз. Його Деп найбільше поважав і цінував з усієї команди Мейсона. Чейз єдиний зі Скотланд-Ярду, з ким він підтримує зв'язок і вважає другом.

Я привітався з ними, хоча для цього мені довелося крикнути, так як загін, де я знаходився, був далеченько від дороги.

Мейсон проклав стежку через 2 загони,

обійшовши чималу відстань, щоб добратися до хвіртки, а не лізти через перекладки. Хоча, здається мені, якби тут був Деп, Мейсон неодмінно поліз би. Тайдер запросто перемахнув через обидві огорожі і перший підійшов до мене.

— Привіт, Жуль! А де це Деп? Невже сачкує? — з насмішкою сказав він.

— Ні, він з донькою, — я не захотів розказувати усе, що тут відбувалося. Як не крути, але сьогоднішня поведінка Дєпа могла поставити його перед колишніми колегами у неприємне становище.

Мейсон і решта його команди підійшли до нас і теж привіталися.

— А що, Жуль, Деп не зволив прийти? — ніби між ділом кинув Мейсон схилившись над тілом.

— Він на іподромі, — повторив я, намагаючись певним чином вигородити друга.

Тим часом Чейз протиснувся між колегами і добрався до Джо. Він щось бурмотів, я не розбирав слів.

— Хто знайшов його? — повернувся до мене Мейсон.

— Ми з Дєпом.

— Он, як? Невже наша легенда злякалася жмурика? — старший інспектор говорив спокійно, але глузливі нотки чітко чулися у його голосі.

— Містер Мейсон, давайте не будемо, —

рішуче сказав я. — У Депа з'явилися інші справи.

— Ну, добре-добре, — кивнув він. — Скажи краще, за яких обставин було знайдене тіло?

Я розказав усе, що уже було описане вище.

Мені хотілося якомога швидше піти звідси, але цікавість тримала моє тіло на місці. Сподівався, що поліція знайде щось, чого я не помітив. Адже вони більш досвідчені у питаннях, пов'язаних із розслідуванням убивств.

— Жуль, ти не знаходив поблизу чогось досить еластичного і не дуже тонкого? — нарешті звернувся до мене Мейсон.

— Тобто?

— Його задушили, схоже, знаряддям був пасок для штанів.

— Але на формі Джо не було паска, — заперечив я.

— Жуль, а без Депа ти взагалі нічого не тямиш, — з докором помітив Мейсон. — Пасок міг належати убивці.

— А, схоже на те... — пробубонів я, лаючи себе подумки, що не подумав вчасно про цю можливість і виставив себе перед Мейсоном у не вигідному світлі.

— Так не знаходив? — повторив питання поліцейський.

— Ні, — похитав я головою.

Деся поблизу прохурчав двигун автомобіля.

Ми повернулися і помітили Чарльза, який швидко наближався по порослому травною загоні. Коні меланхолійно хрумали зелень, спостерігаючи за гуртом незнайомих людей.

— Доброго дня! — привітався Чарльз з поліцейськими невеселим голосом. — Я власник іподрому.

— А, містер Пейдж? — Мейсон простягнув йому руку. — Я бував у вас на скачках. Ми уже усе оглянули. Знаєте, нічого дивного. Тут порожньо. Ніяких зачіпок.

— Я не уявляю, хто міг таке вчинити, — зітхнув Чарльз. — У нас ніколи подібного не траплялося.

— Містер Пейдж, ми можемо проїхати кудись у більш зручне місце, щоб поговорити? Мої хлопці заберуть тіло. А я хотів би поставити вам кілька запитань.

— Так, звісно, — кивнув Чарльз.

Я поїхав з ними. Мейсон не протестував.

На біговій доріжці зараз починалися змагання рисаків. Біля конюшні снували люди. У загоні для сідлання коней запрягали у спеціальні каталки, погоничі у повній екіпіровці топтали поруч. Повз нас пробіг Саймон. З приміщення конюшні Гарольд вивів рудого рисака у коричневій вуздечці.

Чарльз провів Мейсона у свій кабінет, куди не долинав шум іподрому. Я не відставав. Мейсон

супився, але не казав ні слова. Навряд йому подобалася моя присутність, але він усвідомлював, що мені відомі деякі подробиці. Та і я ж був очевидцем подій.

Мейсон всівся за робочим столом Чарльза і розгорнув свій чорний блокнот. Чарльз похнюплено сидів у кріслі для гостей, опутивши голову. Я примостився на маленькому м'якому диванчику під стіною. Допит старший інспектор почав своїм рівним безбарвним голосом:

— Містер Пейдж, що ви можете сказати про Джо, як про робітника?

— Він був хорошим хлопцем, добросовісним, виконував усе, що я просив. Працював тут уже 7 років. Я навіть хотів через рік перевести Джо у тренери. Він повинен був тренувати лоша Пегаса і Кімберлі. Але тепер навряд воно взагалі з'явиться на світ.

— Жуть ввів мене у курс справи, — перервав Мейсон. — Скажіть, раніше Джо перемагав коли-небудь у скачках?

— Так, він чудовий жокей... був... Джо займав кілька разів призові місця у Франції. У США привів до фінішу чемпіона серед наших аппалуз Леонардо. Тоді була дуже важка скачка, надскладна траса, багато перепон, з 30-ти учасників прийшли тільки шестеро. І Лео — перший. Також Джо переміг з Пегасом у сказці Дербі для

жеребців-триліток.

— Це неважливо, — знову перебив Мейсон. — Хто міг бажати смерті Джо? Він був одружений?

— Ні.

— Гроші у нього водилися?

— Я б так не сказав. Він був з сім'ї із середнім достатком.

— Ворогів мав?

— Можливо. Але зазвичай він був тихий, не висовувався. Навіть не знаю, хто міг точити на нього зуб.

Я встав. Мені раптом стало нудно. Не знаю, чи допитається Мейсон до чого-небудь. У Депа це завжди виходило просто, швидко, як по маслу. тихенько вставши, я вислизнув з кабінету. Мейсон мене не зупинив. Все-таки, хз Депом вести розслідування набагато цікавіше.

Вийшовши з будівлі іподрому, я оглянувся, роздумуючи, куди піти зараз. Ноги понесли мене до трибун. Там вболівальники напружено стежили за гонками рисаків. Я сів біля Рубі. Деп навіть не повернув до мене голови.

Я з нетерпінням чекав закінчення забігу. Потрібно переконати Депа. Без нього розслідування може зайти у глухий кут. У моїй голові назріла ціла тирада. Я буду говорити максимально переконливо, впевнено. Деп, звісно, гордий, але ця гордість могла

зіграти мені на руку. Я згадаю його давнє звільнення, образу на Мейсона. Ні, Деп не може допустити перемогу Мейсона у справі, до якої сам має стосунок.

Пролунав сигнал фінішу. Виграв якийсь приїжджий рисак з Канади.

Деп став пробиратися до виходу, ведучи за собою Емілі. Я поспішив за ними, але детектив уже пірнув у натовп. Я шукав очима фіолетову сукенку Емі. Вона промайнула біля проходу між двома загонами. Наздогнав я друга уже біля стоянки.

— Деп! — гукнув я, коли він наблизився до свого чорного «Бентлі». — Зачекай!

— Слухаю, — повернувся він до мене.

— Залишися, прошу, — раптом з моєї голови вилетіло усе, що я придумав. — Без тебе не можна... — мимрив я.

— Жуль, не намагайся, — Деп поплескав мене по плечу. — Я не хочу братися за цю справу. Мене вона не цікавить.

— Ось ви де! — почувся вигук Рубі.

Вона підбігла до нас і втупилася у автомобіль мого друга.

— Деп, ти їдеш? Так скоро?

— Так, Рубі, — кивнув він. — Справи.

— Ну, якщо справи... Залиш хоч Емілі, ми привеземо її у понеділок. Усе одно канікули.

— Не знаю... — Деп перевів погляд на

дівчинку. — Сонечко, хочеш побути з Жулем і Рубі?

— Звісно, татку! — вигукнула вона і її ротик розтягнувся у посмішці. — Я дуже хочу залишитися.

— Якщо мамі не скажеш, то я не проти, — Дєп присів поруч з донькою.

Хелена, колишня дружина Дєпа була та іще... вередлива особа. Вона рідко дозволяла Емілі бачитися з батьком, а тим паче, проводити разом цілі вихідні.

— Я не розкажу їй, — притишили голос дівчинка.

— Ну, добре, — Дєп підняв її і міцно обійняв. — Я так хотів побути з тобою, моє сонечко.

— Татку, так залишайся! — Емілі схилила біляву голівку. — Нам буде весело.

— Я і не сумніваюся, люба. Тільки не можу. Треба їхати.

Ми попрощалися з Дєпом і його автомобіль швидко віддалився від іподрому.

Рубі взяла Емілі за ручку і ми повільно пішли назад.

— Жуль, а татко поїхав через того дядечка? — запитально поглянула на мене Емі по-дитячому безпосередніми блакитними очима.

— Через якого дядечка? — насторожився я.

— Якого убили.

— Що? — Рубі зупинилася. — Жуль! — кинула вона мені докірливий погляд.

— А що? — я тільки руками розвів. — Не знаю, звідки вона це взяла.

— Емі, про що ти? — Рубі опустила навшпиньки перед дівчинкою.

— Тато казав, що на іподромі убили жокея. Не хвилюйтеся, я уже доросла і не боюся. Він говорив, що того чоловіка убили. Потрібно обов'язково взяти розслідування у твої руки, Жуль, — щебетало дівча.

— У мої? — перепитав я, усміхаючись. Дівчинка зараз була дуже схожа на свого батька.

— Так, бо він через ряд обставин не може цього робити, — серйозно провадила Емілі.

— А що він іще казав?

— Що поліцейські вузько мислять. Потрібно знаходити не стандартні рішення.

— Тобто?

— Поглянути далі свого носа.

Ми з Рубі переглянулися. Дєп умів сказати! Але ж і Емілі у свої 7 років змогла так точно переказати слова батька. Мабуть, у майбутньому з неї вийшла б непогана жінка-детектив.

На біговій доріжці продовжували змагання. Остання гонка рисаків — і скоро мали початися перегони на поні. Емілі особливо раділа цій частині

іподромних змагань, бо дитині завжди цікаво спостерігати за такими ж дітьми, як вона сама.

Я залишив Рубі і Емілі на своїх місцях і побрів у роздягальню. Потрібно було поговорити з жокеями, друзями Джо. Не залишав наміру допомогти Деду хоча б зібрати інформацію. Мені так хотілося, щоб він повернувся.

Була друга година дня. Я сьогодні до пуття так і не відпочив.

* * *

У роздягальні перебувало четверо жокеїв. Ми з усіма знайомі. Гаррі і Чак були найкращими друзями Джо, їх часто бачили разом. Інші, Бенедикт і Роджер — просто знайомі.

У роздягальні було тихо. Усі мовчали. Судячи з облич хлопців, новину їм уже повідомили.

Я зайшов і сів на лавку. Хлопці збиралися додому.

— Ви знаєте про Джо? — наважився запитати я для порядку.

— Знаємо, — зітхнув рудоволосий Чак. — Він був хорошим другом. Не діставав, спокійний завжди.

— Не діставав? А хтось хіба діставав?

— Реймонд, — сказав невисокий неголений Гаррі. — Причепився до Джо за той кулон...

— Який кулон?

— Джо носив кулон на ланцюжку. Жахливий такий, страшний кіт з блискучими очима.

— І що?

— Рей сміявся, казав, що не личить мужику тягати жіночі прикраси.

— Я бачив на шиї Джо тільки золотий ланцюжок, — я задумався. — Ніякого kota. Точно.

— Так кіт пропав у четвер, — згадав Бенедикт. — Джо так психував. Говорив, що його украли. Але потім кіт знайшовся.

— Він такий цінний?

— Не знаю точно, Жуль, але то не проста біжутерія, — похитав головою Гаррі. — Джо носився з ним, як з немовлям. Нікому не давав чіпати його. І ніколи не говорив, звідки той кулон взявся.

— Ми думали, що він завів багату пасію, — подав голос Роджер.

— Так, ми з Чаком навіть стежили за Джо, — підтвердив Гаррі і взувся у коричневі кросівки.

— Стежили? — перепитав я.

— А, було діло! — він видав короткий смішок. — Внадився Джо бігати до ставків. Ніби коней відвести.

— Ага, як же! Коней, — хмикнув Чак. — Знаємо таких. Але тоді нам не пощастило. Пейдж нагодився. Довелося виїздити кількох жеребців.